

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedkyne senátu JUDr. Eleny Závadskej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej, JUDr. Evy Babiakovej, CSc., JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci navrhovateľa I., bývajúceho vo V., S. X. č. 72/1, proti odporkyni S. v Bratislave, U.. X. č. 8, o invalidný dôchodok a iné, na dovolanie odporkyne proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2006 č. k. 4 So 7/2006, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne **z a m i e t a**.

Účastníci nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 6. decembra 2005 č. k. 4 Sd 209/2005-15 potvrdil rozhodnutie odporkyne z 9. júna 2005 číslo X., ktorým odporkyňa zvýšila starobný dôchodok navrhovateľa na sumu 9 035 Sk mesačne s účinnosťou od 14. júla 2005 s odôvodnením, že invalidný dôchodok navrhovateľa sa podľa § 263 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorý mu už bol v minulosti priznaný považuje za starobný dôchodok.

Navrhovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, v ktorom namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne a žiadal ho zrušiť.

Odporkyňa žiadala napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 8. novembra 2006 č. k. 4 So 7/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne z 9. júna 2005 číslo X. zrušil, lebo podľa jeho názoru nárok navrhovateľa na invalidný dôchodok nezanikol právnou skutočnosťou, ktorá nastala účinnosťou článku I. bod 66 zákona č. 721/2004 Z.z. V zmysle tohto zákonného ustanovenia sa invalidný dôchodok navrhovateľa od 1. januára 2005 zo zákona považuje za starobný dôchodok vo výške, v akej patrila 31. decembra 2004.

Vo včas podanom dovolaní proti tomuto rozsudku namietala odporkyňa, že odvolací súd rozhodol nesprávne, lebo nerešpektoval skutočnosť, že invalidný dôchodok navrhovateľa sa zmenil od 1. januára 2005 na starobný dôchodok so všetkými právnymi následkami, ktoré sú s touto zmenou spojené. Domáhala sa preto zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na nové rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Navrhovateľ žiadal dovolanie odporkyne zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 250s ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) prejednal vec bez pojednávania (§ 243a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že dovolaniu odporkyne nemožno vyhovieť.

Zo spisov vyplýva, že odporkyňa priznala navrhovateľovi invalidný dôchodok rozhodnutím z 31. mája 2000 číslo X. vo výške 5 954 Sk mesačne s účinnosťou od 13. júna 2000 a 31. decembra 2004 mu bol po zákonných úpravách vyplácaný tento dôchodok vo výške 7718 Sk mesačne. Rozhodnutím z 9. júna 2005 číslo X. odporkyňa oznámila navrhovateľovi, že s účinnosťou od 1. januára 2005 sa jeho invalidný dôchodok považuje podľa § 263 ods. 9 zákona o sociálnom poistení za starobný dôchodok vo výške, v akej patrila do 31. 12. 2004 a súčasne takýto jeho starobný dôchodok zvýšila podľa § 293e ods. 2 písm. c/ zákona o sociálnom poistení na sumu 9 035 Sk mesačne s účinnosťou od 14. júla 2005.

Z dávkového spisu tiež vyplýva, že navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok ešte pred 1. januárom 2005, ale svoju žiadosť o priznanie starobného dôchodku vzal späť, hoci aj pred týmto dňom by bol jeho starobný dôchodok vyšší, ako bol jeho invalidný dôchodok. Len pre úplnosť dovolací súd pripomína, že odporkyňa mohla z vyjadrení navrhovateľa vyvodiť, že navrhovateľ vzal späť svoju žiadosť o starobný dôchodok z obavy, že jeho priznaním by stratil nárok na plnenia, podmienené jeho invaliditou, prípadne zánikom nároku na invalidný dôchodok.

Pri rešpektovaní zásady slušného zaobchádzania mohla odporkyňa navrhovateľa poučiť, že invalidita a invalidný dôchodok nie sú totožné právne termíny a takéto vysvetlenie mohlo prípadne mať za následok iné rozhodnutie navrhovateľa na späťvzatie jeho žiadosti o starobný dôchodok.

Bez ohľadu na túto skutočnosť však dovolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ mal pred 1. januárom 2005 nárok na invalidný dôchodok a jeho výplatu. Dôvody, uvedené v § 113 ods. 2 a § 110 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktoré majú za následok zánik nároku na invalidný dôchodok nenastali, hoci zánik nároku navrhovateľa na invalidný dôchodok mohol nastať len z uvedených zákonných dôvodov.

Aj keď navrhovateľ pred dňom 1. januára 2004 dovŕšil vek 60 rokov a mal nárok na invalidný dôchodok nedošlo k zmene jeho invalidného dôchodku na starobný dôchodok. Hoci sa na neho vzťahuje § 263 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého sa jeho invalidný dôchodok od 1. januára 2005 považuje za starobný dôchodok, neznamená to, že sa invalidný dôchodok navrhovateľa zmenil na starobný dôchodok. V prípade, keby k takejto zmene došlo, musela by odporkyňa určiť s účinnosťou od 1. januára 2005 starobný dôchodok navrhovateľa spôsobom, ktorý predpokladá zákon o sociálnom poistení. Takýto postup však v žiadnom ustanovení zákona o sociálnom poistení nie je upravený, a ani samotná odporkyňa starobný dôchodok navrhovateľa samostatne neurčovala. Nemohla preto uzavrieť, že s účinnosťou od 1. januára 2005 má navrhovateľ nárok na starobný dôchodok vo výške predchádzajúceho invalidného dôchodku., lebo invalidný dôchodok navrhovateľa sa na starobný dôchodok nezmenil, iba sa za takýto dôchodok považuje.

Zmyslom uvedenej úpravy bolo preto bezpochyby len vyriešenie zdrojov financovania invalidných dôchodkov zo základného fondu starobného poistenia.

Odlíšny výklad § 263 ods. 9 zákona o sociálnom poistení by potom mohol znamenať, že občania, ktorí mali nárok na čiastočný invalidný dôchodok, považovaný od 1. januára 2004 za invalidný dôchodok, by nemohli získať nárok na starobný dôchodok, hoci by ich starobný dôchodok mohol byť vyšší ako invalidný dôchodok, za ktorý sa považuje ich čiastočný invalidný dôchodok.

Uvedené skutočnosti majú preto len taký následok, že pri súčasnom použití § 263 ods. 12 zákona o sociálnom poistení sa invalidný dôchodok podľa § 263 ods. 9 uvedeného zákona, považovaný po 1. januári 2004 za starobný dôchodok, vypláca po tomto dni zo základného fondu starobného poistenia, nemení sa však na dôchodok starobný.

Tvrdenie odporkyne, že v prípade, ak bol navrhovateľovi priznaný invalidný dôchodok pred 1. januárom 2005 a ak navrhovateľ pred 1. januárom 2004 dosiahol vek 60 rokov, jeho invalidný dôchodok sa považuje za starobný dôchodok, nemohol

preto ani dovolací súd akceptovať so všetkými dôsledkami, ktoré z neho odporkyňa vyvodila.

Navrhovateľ preto aj naďalej splňuje podmienky nároku na invalidný dôchodok a jeho výplatu, aj keď zdrojom výplaty jeho invalidného dôchodku sa stal základný fond starobného poistenia, pre potreby ktorého sa invalidný dôchodok navrhovateľa považuje za starobný dôchodok.

Žiadne iné právne dôsledky na invalidný dôchodok, vyplývajúce zo znenia § 263 ods. 9 zákona o sociálnom poistení pre navrhovateľa nenastali.

Aj v prípade, ak by odporkyňa znova požiadal o priznanie starobného dôchodku, musela by odporkyňa o jeho nároku na starobný dôchodok znova rozhodnúť a musela by sa riadiť aj ustanoveniami zákona o sociálnom poistení o súbehu nároku na starobný a invalidný dôchodok.

Podľa § 263 ods. 9 invalidný dôchodok uvedený v odseku 1, ktorého poberateľ pred 1. januárom 2004 dovŕšil vek najmenej 60 rokov, ak ide o muža, alebo vek najmenej 57 rokov, ak ide o ženu, sa považuje od 1. januára 2005 za starobný dôchodok.

Podľa § 263 ods. 12 zákona o sociálnom poistení invalidný dôchodok uvedený v odseku 9 sa vypláca po 31. decembri 2004 zo základného fondu starobného poistenia. Zo základného fondu starobného poistenia sa vypláca aj vdovský dôchodok, vdovecký dôchodok a sirotsky dôchodok po poberateľovi invalidného dôchodku uvedeného v prvej vete.

Znenie § 263 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, ani žiadne iné ustanovenia zákona o sociálnom poistení neupravuje zánik nároku na invalidný dôchodok z dôvodu dosiahnutia veku, potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok (resp. zánik nároku na invalidný dôchodok u toho dôchodcu, ktorý pred 1. januárom 2004 dovŕši 60 rokov veku, ak ide o muža) a ani nebráni dôchodcovi, ktorý poberá takýto invalidný dôchodok, aby požiadal o prípadný vyšší starobný dôchodok, ani nebráni zvýšeniu takéhoto dôchodku.

Vzhľadom na uvedené aj dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne nie je v súlade so zákonom a odporkyňa rozhodla nesprávne, keď zvyšovala starobný dôchodok navrhovateľa, ktorý navrhovateľovi nebol ešte priznaný.

Z uvedeného dôvodu nemožno odvolaciemu súdu vytýkať, keď preskúmané rozhodnutie odporkyne nepovažoval za vecne správne a zrušil ho z dôvodu nesprávneho právneho názoru ktorým sa v rozhodovaní riadila odporkyňa.

Za takýchto okolností nemožno odvolaciemu sudu vytýkať, keď zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a preskúmané rozhodnutie odporkyne z 9. júna 2005 číslo X. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Dovolací súd preto musel dovolanie odporkyne, podané proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2006 č. k. 4 So 7/2006 zamietnuť podľa § 243b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

V dovolacom konaní navrhovateľovi trovy nevznikli a odporkyňa v konaní úspech nemala, preto účastníci nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. apríla 2008

JUDr. Elena Z á v a d s k á, v. r.
predsedkyňa senátu

Za správnosť vyhotovenia :